

Čís. 17368.

Nárok na náhradu útrat sporu mezi odesílatelem a adresátem zásilky, v němž odesílatel pro ztrátu zásilky zaviněnou speditérem podlehl, není příslušenstvím nároku na náhradu za ztrátu zboží podle čl. 386 a nepromlčuje se ve lhůtě podle čl. 386 obch. zák., nýbrž ve lhůtě podle § 1489 obč. zák.

(Rozh. ze dne 7. září 1939, R II 295/38.)

Ve sporu, který vedla žalobkyně s kupitelem zaslaného mu zboží Vilémem H., namítla tento, že zboží nedostal. V důsledku toho žalobkyně, když tato námitka se ukázala opodstatněnou, ve sporu podlehla a byla uznána povinnou nésti náklady řízení. Tvrdíc, že žalovaná firma jako zasilatelka převzaté zboží nevydala řádně adresátu zásilky Vilému H., nýbrž neoprávněné osobě, domáhá se nyní žalobkyně na zasilatelské firmě náhrady za ztracené zboží a náhrady útrat sporu, jež vedla s Vilémem H. Proti žalobě namítla žalovaná firma promlčení žalobního nároku podle čl. 386 obch. zák. P r v ý s o u d žalobu zamítl. O d' v o l a c í s o u d uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí a v otázce, o níž jde, uvedl v d ů v o d e c h: Nárok na náhradu útrat bezúspěšného sporu není nárokem na náhradu za ztracené zboží, nýbrž škodou způsobenou prý porušením smluvní povinnosti žalovanou, zanedbáním péče řádného zasilatele (čl. 380 obch. zák.). Tento nárok jest nárokem samostatným, jenž není již příslušenstvím samostatného nároku na náhradu za ztracené zboží. Nejde tedy v této příčině o důvod škody, uvedený v čl. 380 obch. zák. a nepodléhá tedy tento další uplatňovaný nárok promlčení ve lhůtě čl. 386 obch. zák., nýbrž obyčejnému 3letému promlčení podle § 1489 obč. zákona. Vzhledem k odchýlnému svému právnímu stanovisku nezabýval se procesní soud dalšími námitkami žalované, zejména také námitkou, že i tento nárok jest promlčen, poněvadž uplynula také 3letá lhůta promlčecí § 1489 obč. zák. a ostatními věcnými námitkami nároku toho se týkajícími, takže v odpor vzatý rozsudek bylo nutno zrušiti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Nelze přisvědčiti stěžovatelce, že uplatňovaný nárok na náhradu útrat v částce 67.357 K 38 h jest příslušenstvím nároku na náhradu za ztrátu zboží podle čl. 386 obch. zák. a že proto jest také jen uplatněním tohoto nároku. Nárok na náhradu procesních útrat může býti totiž příslušenstvím jen toho nároku, který byl předmětem sporu, v němž ony útraty procesní vzešly (srov. § 54, odst. 2 j. n.). V poměru žalobkyně k stěžovatelce jako špeditéru není však již tento nárok příslušenstvím pohledávky vymáhané ve sporu Ck... a nelze jej proto za-

hrnouti pod předpis čl. 386/1 obch. zák., nýbrž jde tu o samostatný nárok na náhradu škody proti stěžovateli, opírající se skutkově o to, že žalobkyně musila zaviněním stěžovatelky nésti vlastní útraty a zaplatiti útraty Vilému H. ve sporu Ck... krajského soudu v O. vedeného bezúspěšně žalobkyní proti H. Nesejde na tom, že příčinou oné škody útratové jest také ztráta zboží ve smyslu čl. 386 obch. zák., t. j. že nebylo vydáno adresátu, který proto nebyl ve sporu pasivně legitimován, když, jak řečeno, jde o samostatnou pohledávku, která není již prvním odstavcem čl. 386 obch. zák. kryta. Tyto otázky nadhodil si a správně vyřešil odvolací soud, na jehož vývody lze odkázati.

Čís. 17369.

Proti těm, kdož dosáhli v rozvrhovém usnesení uspokojení, jest, i když v rozvrhovém řízení nebyl podán odpor, uplatňovati lepší právo žalobou z obohacení, bylo-li rozvrhové usnesení již vykonáno, jinak žalobou určovací, aniž sejde na tom, zda ten, kdo uplatňuje své lepší právo, vznesl proti příkázání odpor či nikoliv.

Podaná určovací žaloba nezabraňuje sice o sobě výkonu rozvrhového usnesení, opodstatňuje však zatímní opatření pro žalující stranu.

Rozh. ze dne 8. září 1939, R I 403/39.)

Žalobkyně (povinná) domáhá se výroku, že žalovanému nepřísluší pohledávka přihlášená jím k rozvrhu nejvyššího podání a že jest žalovaný povinen snášeti, aby zbytek rozvrhované podstaty po úhradě pohledávek jiných zástavních věřitelů byl vydán žalující jako vlastníci nemovitosti do dražby dané, tvrdíc, že pohledávka žalovaného neexistuje a že mu nic nedluhovala. První soud žalobu zamítl. Odvolací soud uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí. Důvody: První soud, aniž prováděl důkazy o skutečnostech, tvořících podklad žalobního nároku, zamítl žalobu proto, že žalobkyně v rozvrhovém řízení, ač byla přítomna jako povinná, nepodala odpor proti pohledávce žalovaného, o niž jde, takže právo žalovaného jest pokládati za nepopřené a rozvrhové usnesení, nabyvší právní moci, musí býti provedeno. Žalobkyně důvodně vytýká, že tím, že nepodala odpor v rozvrhovém řízení podle § 213 ex. ř., nebyla zbavena práva uplatňovati své nároky nejen žalobou z bezdůvodného obohacení, nýbrž i, když částka, o niž jde, žalovanému nebyla dosud vyplacena, žalobou, o jakou jde. Žaloba ta vychází z jiného skutkového děje, než který přicházel v úvahu v rozvrhovém řízení, a tedy z jiného podkladu, než o němž bylo rozhodnuto při rozdělování v rozvrhovém řízení. Nejde proto o opravu pravoplatného rozvrhového usnesení. Poněvadž mylný právní názor byl prvnému